

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **D. N. L.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2014, č. j. MV-23668-5/SO/sen-2014,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žádost byla zamítnuta z důvodu jiné překážky spočívající v tom, že žalobce od 19. 9. 2011 do 29. 2. 2012 nepodnikal, tedy neplnil účel pobytu, a dále proto, že žalobce v letech 2011 a 2012 nehradil zálohy na pojistné důchodového pojištění.

Obě rozhodnutí jsou dle žaloby nepřezkoumatelná, neboť se sice opírají o ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dle něž je důvodem k neprodloužení pobytového oprávnění jiná závažná překážka, avšak jejich odůvodnění s tímto ustanovením nekoresponduje. Správní orgány se opíraly pouze o skutečnost, že žalobce po určitou dobu nepodnikal, což ovšem za jinou závažnou překážku považovat nelze.

Dále žalobce upozorňuje na vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které ve výroku odkazuje na ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které se

však týká zrušení pobytového oprávnění, a tedy s nyní projednávanou věcí nijak nesouvisí.

K věci samé žalobce odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, dle něž lze za závažnou překážku pobytu považovat pouze situaci, kdy účel pobytu není plněn alespoň po převážnou dobu. Žalobce podnikal po dobu čtyř pětín trvání předchozího pobytového oprávnění, přerušeni podnikání trvalo jen pět měsíců, a tedy po převážnou dobu účel pobytu plnil a důvod k jeho neprodloužení nenastal. Dále žalobce uvádí, že veškeré dluhy, které měl vůči státu na povinných platbách, uhradil ještě před rozhodnutím ve věci samé.

Konečně žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vycházely totiž pouze z údajů uvedených žalobcem v žádosti a nad jejich rámec nic nezjišťovaly.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále v obecné rovině uvedl, že cizinci nemají ústavně garantované právo na pobyt na území České republiky, přičemž v případě žalobce převážil nad jeho osobními zájmy zájem společnosti na tom, aby v České republice pobývali jen cizinci dodržující právní předpisy.

Dne 13. 9. 2017 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobce upozornil, že účel pobytu po jeho dobu převážně plnil. Taktéž uvedl, že dluh na pojistném na důchodové pojištění měl pouze osmnáct měsíců z celkových šedesáti tří měsíců platnosti pobytového oprávnění, což nepředstavuje závažnou překážku pobytu žalobce. Konečně žalobce zrekapituloval svůj argument, že svůj dluh zaplatil ještě předtím, než bylo rozhodováno o jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění.

Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 1. 8. 2011 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dlouhodobý pobyt měl žalobce povolen od 20. 9. 2009 do 18. 9. 2011. Až dne 27. 8. 2013 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad žádosti tím, že předložení aktuální podklady.

Dle výpisu z živnostenského rejstříku disponoval žalobce živnostenským oprávněním od 5. 6. 2009 do 18. 9. 2011, a následně až od 29. 2. 2012.

Součástí správního spisu je potvrzení od České správy sociálního zabezpečení, že žalobce ke dni 19. 9. 2013 neměl evidován žádný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Dále je ve spise vyúčtování záloh žalobce na pojistné důchodového pojištění za roky 2011-2013. Z výpisu vyplývá, že žalobce zálohy na pojistné důchodového pojištění neplatil od června roku 2011 do prosince roku 2012. V roce 2013 žalobce pojistné platit zase začal, přičemž do 18. 9. 2013 splatil všechno dlužné pojistné včetně penále.

Dne 18. 11. 2013 se žalobce osobně seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž do protokolu uvedl, že k zániku živnostenského oprávnění došlo proto, že po obdržení nového povolení k pobytu (míněno zřejmě po obdržení překlenovacího štítku po

podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu; pozn. soudu) zplnomocnil svého ubytovatele, aby příslušný doklad doložil živnostenskému úřadu, k čemuž však nedošlo. Dále žalobce uvedl: „Z důvodu nedoplatků na sociálním uvádím, že jsem musel pomáhat svému otci a proto jsem odváděl pozdě. V současné době jsem bez nedoplatků. Což jsem doložil. Slibuji, že tato situace se již nebude opakovat a budu plně respektovat a dodržovat zákony ČR.“

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2013, č. j. OAM-56912-22/DP-2011, byla žalobcova žádost zamítnuta, a to s odkazem na ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí se uvádí, že bylo prokázáno, že žalobce po více než pět měsíců neplnil účel pobytu, což je závažný důvod pro to, aby mu platnost pobytového oprávnění nebyla prodloužena; za pochybení žalobcova zástupce při doručování podkladů živnostenskému úřadu odpovídá žalobce. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že po dobu neexistence živnostenského oprávnění žalobce též neplatil povinné odvody na sociální pojištění; tvrzení, že žalobce musel pomáhat otci, není dostatečným zdůvodněním neplacení těchto odvodů, a to zejména po takto dlouhou dobu. Jelikož žalobcova manželka, děti, rodiče i sourozenci žijí ve Vietnamu a žalobce na území České republiky pobývá teprve od roku 2008, nepředstavuje rozhodnutí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2014, č. j. MV-23668-5/SO/sen-2014. V něm se žalovaný ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím a nad jeho rámec uvedl, že žalobce v letech 2011 a 2012 neplatil zálohy na pojistné na důchodové pojištění, ačkoliv k tomu byl jako osoba samostatně výdělečně činná povinen. Použitá ustanovení zákona o pobytu cizinců na žalobcův případ dopadají a rozhodnutí není pro žalobce nepřiměřené, a to s ohledem na jeho rodinné poměry.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejprve se soud zabýval námitkou, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť odkazuje na zákonné ustanovení, s nímž nekoresponduje odůvodnění rozhodnutí. Jak ovšem vyplývá z navazující žalobní argumentace, žalobce je si vědom, že je tato jeho námitka nedůvodná. Skutečnost, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je aplikovatelné v případech, kdy cizinec v minulosti neplnil účel pobytu, potvrdil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, na nějž sám žalobce odkazuje. Pokud tedy správní orgány dané ustanovení aplikovaly v situaci, kdy měly za to, že žalobce účel svého pobytu dlouhodobě neplnil, nezatížily své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Žalobce též namítal, že se v napadeném rozhodnutí nepřipadně odkazuje na ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něž se zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Též v této námitce se žalobce mylí. Žalobce žádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na něž se dle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců vztahuje obdobně ustanovení § 35 odst. 3 téhož zákona, dle něž nelze pobytové oprávnění

prodloužit, shledá-li správní orgán důvody, které by opravňovaly jeho zrušení. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je pak jedním z důvodů pro zrušení povolení skutečnost, že cizinec nesplňuje některou z podmínek udělení pobytového oprávnění, což bylo v případě žalobce naplněno existencí jiné závažné překážky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Nedůvodná je též žalobcova zcela obecná námitka, že se správní orgány dostatečně nezabývaly jeho osobními a rodinnými poměry. V řízení o žádosti je to především žalobce, kdo je povinen tvrdit rozhodné skutečnosti. Ve správním řízení ani v žalobě však žalobce neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Naopak správní orgán I. stupně zjistil, že v zásadě celá žalobcova rodina pobývá ve Vietnamu, což žalobce nikdy nezpochybnil. Soudu tedy není zřejmé, co přesně měly dle žalobce správní orgány zjišťovat nad rámec skutečností, z nichž vycházely.

Pokud jde o věc samou, shledával žalovaný jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky za prvé v tom, že po dobu přibližně pěti měsíců neplnil účel předchozího pobytového oprávnění, za druhé pak v tom, že po dobu přibližně roku a půl nehradil zálohy pojistného na důchodové pojištění. Těmito důvody se soud zabýval odděleně.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu *„jiná závažná překážka pobytu cizince na území“*.

Žalobce správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, v němž se uvádí, že jiná závažná překážka může být spatřována v tom, že cizinec po dobu platnosti předchozího pobytového oprávnění neplnil jeho účel, a to alespoň po převážnou dobu. Z navazující judikatury krajských soudů vyplývá, že nestačí, pokud cizinec plnil účel pobytu jen mírnou většinou doby pobytového oprávnění. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2014, č. j. 8 A 346/2011-33, závažnou překážku představovalo, že cizinec neplnil účel pobytu po dobu šesti měsíců z celkových dvou let; dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 32 A 25/2013-30, bylo závažnou překážkou, pokud žalobce neplnil účel pobytu po dobu devíti měsíců z celkových dvou let platnosti pobytového oprávnění. Na druhé straně však Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 22. 7. 2014, č. j. 30 A 22/2014-58, nepovažoval za závažnou překážku situaci, kdy cizinec neplnil účel pobytového oprávnění po dobu jednoho roku z celkových šesti let.

V nyní posuzovaném případě povolení k dlouhodobému pobytu původně platilo od 19. 9. 2009 do 18. 9. 2011, v důsledku běžícího řízení o prodloužení pobytového oprávnění však původní povolení platilo až do dne 28. 4. 2014, kdy nabylo právní moci napadené rozhodnutí. Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 ve spojení s § 44a odst. 3 téhož zákona se totiž po dobu řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu prodlužovala platnost předchozího povolení. Je přitom nesporné, že žalobce nepodnikal, tedy neplnil účel pobytu od 19. 9. 2011 do 28. 2. 2012. Napadené rozhodnutí je nepřesné, neboť uvádí, že žalobce nepodnikal až do 29. 2. 2012, kdy mu již vzniklo nové živnostenské oprávnění, avšak tato nepřesnost nemá vliv na závěry žalovaného. Žalobce tedy neplnil účel pobytu přibližně pět měsíců z celkové doby

přibližně čtyř a půl roku platnosti pobytového oprávnění; přesně neplnil účel pobytu po 9,63 % doby platnosti povolení.

Soud má v návaznosti na výše uvedenou judikaturu za to, že pokud žalobce plnil účel po více než 90 % doby platnosti pobytového oprávnění, činil tak po převážnou dobu. V neplnění účelu pobytu tedy v žalobcově případě jinou závažnou překážku pobytu shledávat nelze a v tomto rozsahu žalovaný dospěl k nesprávnému závěru.

Přesto však rozhodnutí žalovaného ob stojí, neboť dalším jeho nosným důvodem je skutečnost, že žalovaný po dobu jednoho a půl roku nehradil zálohy na pojistné na důchodové pojištění. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z výpisu poskytnutého Českou správou sociálního zabezpečení, který opatřil již správní orgán I. stupně. Je pravdou, že prvostupňové rozhodnutí ve svém odůvodnění s touto okolností vůbec nepracuje a pouze nejasně uvádí, že žalobce neplatil „sociální pojištění“, žalovaný však již tento důvod vyjádřil zcela jednoznačně a srozumitelně.

Žalobce přitom v žalobě pouze uvedl, že všechny závazky k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí již uhradil. Tato skutečnost je sice nesporná, avšak nic nemění na tom, že žalobce po velmi dlouhou dobu jednoho a půl roku zálohy na pojistné důchodového pojištění neplatil, a to i když měl platné živnostenské oprávnění a bylo jeho povinností tyto odvody hradit. Takové jednání žalobce jako podnikatele vypovídá buď o tom, že vědomě neplnil své zákonné povinnosti, anebo že jeho podnikání mu nebylo schopno přinést dostatečný zisk k tomu, aby tyto povinnosti plnil a zároveň si zajistil prostředky na živobytí. V obou těchto případech by bylo na místě konstatovat, že dlouhodobé neplacení záloh na důchodové pojištění představuje závažnou překážku pobytu žalobce ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Námitku, že doba osmnácti měsíců neplacení záloh na pojistné nepředstavuje dostatečně dlouhou dobu, aby se jednalo o závažnou překážku pobytu, žalobce uplatnil poprvé až na ústním jednání soudu. V žalobě tento žalobní bod uveden nebyl, a to ani v hrubých obrysech, neboť se v ní žalobce omezoval jen na výše vypořádanou námitku, že celý dluh před vydáním napadeného rozhodnutí uhradil. Soud se tímto žalobním bodem nezabýval, neboť podle § 71 odst. 2 věty poslední s. ř. s. lze žalobu rozšířit o nové žalobní body nejpozději do uplynutí lhůty pro její podání. Lhůta pro podání žaloby dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v nyní projednávané věci uplynula již dne 28. 5. 2014, a tedy při ústním jednání konaném dne 13. 9. 2017 nebylo možné žalobu rozšířit o nový žalobní bod.

Soud tedy dospěl k závěru, že ačkoliv jeden z důvodů napadeného rozhodnutí neobstál, rozhodnutí je zákonné na základě zbytku odůvodnění. Rozhodující je, že žalobce v rámci včas uplatněných žalobních bodů ani v rovině tvrzení nezpochybnil, že po dobu roku a půl nehradil zálohy na pojistné důchodového pojištění, což představuje závažnou překážku jeho dalšího pobytu na území České republiky. Proto byla žaloba v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.